

Néha a szerelem dönt helyetted.

FORBIDDEN

kimondhatatlan

*Rázós
könyvek*

TABITHA SUZUMA

TABITHA SUZUMA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Akikónak szeretettel

*„A szemed becsukhatod,
hogy ne lásd, amit nem akarsz látni,
de a szíved nem csukhatod be, hogy ne érezd,
amit nem akarsz érezni.”*

(Ismeretlen szerző)

1. fejezet

Lochan

ELNÉZEM AZ ABLAKKÖZ felpattogzott fehér festékrétegét pöttyöző kicsi, kopogásra száradt rovarpáncélokot. Nehéz elhinni, hogy egykor életet rejtettek. Elképzelem, milyen lehet bezárva heverni ebben a levegőtlen üvegdobozban, és két hosszú hónapig aszalódnia a könyörtelen napsütésben, miközben odakint pezseg az élet, szél rázza az alig karnyújtásnyira álló zöld fákat. Te pedig újra meg újra nekiszegülsz a láthatatlan falnak, ami mindentől elzár téged, ami valóságos és eleven és nélkülözhetetlen, míg végül megadod magad: széné égve, kimerülten, a lehetetlen feladat súlyától meggyötörten. Mikor dönt úgy egy légy, hogy feladja a küzdelmet, és már nem próbál kijutni a csukott ablakon? Vajon a túlélési ösztönei addig hajtják, amíg el nem éri a fizikai teljesítőképessége határát, vagy a sok vergődés után végül belátja, hogy nincs kiút? Mikor döntesz úgy, hogy ami sok, az sok?

Elfordítom a tekintetem az apró tetemekről, és igyekszem a táblán hemzsegő másodfokú egyenletekre összpontosítani. A bőrömről kiülő finom verejtékréteg csapdába ejti a homlokomba hulló vékonyka tincseket, és a hátamra tapasztja az ingemet. A napfény egész

délután feltartóztathatatlanul ömlik be az ipari méretű ablakokon, de amilyen hülye vagyok, én itt gubbasztok a hőségben, és vaksin hunyorgok a sugarak keresztüzében. A műanyag szék támlája a hátamba váj, ahogy félig hátradőlve, egyik lábamat kinyújtva, sarkamat az alacsony radiátoron nyugtatva ülök. Tintafojtos, koszos mandzsettám lazán fogja körül a csuklómat. Az üres füzetlap szív-fájdító fehérséggel bámul fel rám, miközben letargikus macskakaparrással oldom meg az egyenleteket. A toll összevissza csúszkál nyirkos ujjaim között. Lehámozom a nyelvem a szájpaddlásomról, és nyelni próbálok. Nem megy. Már majdnem egy órája ülök így, de tudom, hogy hiába is próbálnék kényelmesebb testhelyzetet találni. Hosszasan elidőzöm a végeredmény fölött, és úgy döntöm oldalra a tollhegyet, hogy az halk sercegéssel szántja végig a papírt. Ha túl hamar végzek, unalmamban megint a döglött legyeket kell nézegetnem. Fáj a fejem. Áll a levegő, harminckét izzadó tinédzser zsúfolódik össze a felhevült teremben. Mázsás súly nehezedik a mellemre, alig kapok levegőt. Ez már nem csak a sivatagi környezet meg az áporodott levegő számlájára írható. A súly kedden ereszkedett rám, abban a szent pillanatban, amikor beléptem az iskola kapuján, hogy nekivágjak az új tanévnek. A hét még nem ért véget, de én máris úgy érzem, mintha egy örökkévalóság telt volna el. Az iskola falai között az idő úgy hömpölyög, akár a cement. Semmi sem változott. A többiek is ugyanolyanok: kifejezéstelen arcok, lenéző mosolyok. A tekintetem elsiklik a fejük fölött, amikor belépek a terembe, és ők is közömbösen néznek el mellettem, néznek át rajtam. Itt vagyok, és mégsem. A tanárok kipipálják a nevemet, de nem látnak, mert mostanra tökélyre fejlesztettem a láthatatlanság művészetét.

Új irodalomtanárunk van, Miss Azley. Egy túlbuzgó pipi Oda-lentről: szivárványszínű fejkendővel hátrafogott göndör hajkorona,

napbarnított bőr, hatalmas aranykarika a fülben. Ijesztően kirí lestrapált, középkorú tanártársai közül, akiknek arcába mély barázdákat vájt a keserűség meg a csalódás. Annak idején nyilván ők is ugyanakkora önbizalommal és lelkesedéssel kezdték a pályájukat, mint ez a bögyös, cserfes ausztrál csaj, és lázasan fogadkoztak, hogy ők majd megmutatják, ők még Gandhit is lepipálják, és a saját képükre formálják a világot. Most, a több évtizede fennálló politikai csatározások, iskolák közötti hallgatólágos megegyezések és rendfenntartó intézkedések következtében a zömük már feladta a harcot, és csak a korkedvezményes nyugdíjat várja... meg a nap fénypontjának számító sütizést a tanáriban.

Az új tanárnőt azonban még nem védi a kora. Jóformán meg sem lehet különböztetni a teremben ülő diáklányoktól. A srácok hangoosan füttyögnek utána, amíg hátra nem fordul, és megvetően végig nem méri őket, hogy végül meghunyászkodva süssék le a szemüket. Ennek ellenére elszabadul a pokol, amikor arra utasít minket, hogy rendezzük félkörbe a padokat. Szerencséje, hogy senki sem sérül meg a nagy lökdösődésben, dulakodásban, asztalcsapkodásban meg széktologatásban. Miss Azley higgadtan figyeli a káoszt, aztán mikor mindenki elfoglalja a helyét, ragyogó mosollyal tekint végig a keszekusza félkörön.

– Így már jobb. Végre rendesen látlak titeket, és ti is rendesen látok engem. Kérem, hogy a jövőben mindig így rendezzétek be az osztálytermet, az óra végén viszont ne felejtsetek el visszatolni a padokat a helyükre! Akit rajtakapok, hogy ellógja a feladatot, egy hétig egyedül rendezgetheti a termet. Világos?

Határozottan beszél, de nem bujkál rosszindulat a hangjában. A mosolya arra utal, hogy talán még humorérzéke is van. A hangadók meglepően visszafogottan dűnnyögnek és nyivákolnak.

A tanárnő ezután bejelenti, hogy a bemutatkozással folytatjuk. Miután kifejti, mennyire szereti az utazást, az új kutyáját meg a reklámszakmát, ahol idáig dolgozott, a jobbján ülő lány felé fordul. Suttymban a csuklóm belső felére forgatom a karórámat, és az egymás után felvillanó másodperceket figyelem. Egész nap ezt vártam – az utolsó órát –, de most, hogy elérkezett, alig bírok megülni a fenekemen. Egész nap azon imádkoztam, hogy végre eljussunk ide. Most már csak percek vannak hátra, az idő mégis végeláthatatlannak tűnik.

Gyors fejszámolást végzek: kiköbözőm, hány másodperc van még hátra az utolsó kicsengetésig. Arra riadok, hogy Rafi, a jobbomon ülő pöcsfej megint az asztrológiáról pampog... már majdnem az egész osztály sorra került. Amikor Rafi végre befejezi a csillagképek ismertetését, síri csend támad. Felpillantok, és látom, hogy Miss Azley engem néz.

– Passz – motyogom el gépiesen a szokásos válaszomat, és a körömömet vizslatom.

Legnagyobb rémületemre azonban a tanárnő nem veszi a lapot. *Mi van, nem olvasta az aktámat?* Még mindig engem bámul.

– Már megbocsáss, de az én órámon senki sem vonhatja ki magát a feladatok alól – közli velem.

Kuncogás hallatszik Jed bandája felől.

– Akkor egész nap itt fogunk dekkolni.

– Nem szóltak a tanárnőnek? A srác nem tud angolul...

– Sem más emberi nyelven.

Nevetés.

– Mert a Marsról jött!

A tanárnő egyetlen pillantással beléjük fojtja a szót.

– Az én órámon nem így működnek a dolgok.

Kínos csend következik. A füzetem sarkát babrálom, osztálytársaim tekintete kellemetlenül égeti az arcomat. Heves szívdobogásom elnyomja a falóra ütemes ketyegését.

– Kezdetnek az is elég, ha elárulod a neved.

A tanárnő hangja kissé megenyhült. Csak utólag jövök rá, miért. Észreveszem, hogy a bal kezem már nem a füzetet morzsolgatja, hanem idegesen reszket az üres lapon. Sietve a pad alá dugom, elmotyogom a nevem, és jelentőségteljes pillantást vetek a szomszédomra. A srác lelkes monológba kezd, így a tanárnőnek esélye sincs tiltakozni, de látom, hogy meghátrált. Most már ő is tudja. A szívémben markoló fájdalom tompa sajgássá szelídül, és lángoló arcom is lehűl. Az óra hátralévő részében élénk vita bontakozik ki arról, hogy Shakespeare mekkora jelentőséggel bír a tanulmányaink szempontjából. Miss Azley egyszer sem szólít fel.

Amikor az utolsó csengőszó végigvisszhangzik az épületen, az osztályban kitör a káosz. Összecsukom a könyvemet, a táskámba gyömöszölöm, felállok, gyorsan kislisszolólok a teremből, és belevetem magam a tanítás utáni örületbe. A folyosó teljes széltében-hosszában felajzott diákok özönlenek ki az ajtókon, hogy csatlakozzanak a sűrű emberáradathoz. Vállak, könyökök, táskák, lábak ütődnek a testemnek... valahogy sikerül lejutnom a lépcsőfordulóra, aztán a következőig, és épp az aulán vágok keresztül, amikor egy kéz nehezedik a karomra.

– Whitely! Egy szóra.

Freeland az, az osztályfőnököm. A tüdőmből kiszökik a levegő.

Az ősz hajú, ráncos, beesett arcú tanár egy üres osztályterembe vezet, hellyel kínál, majd sután elhelyezkedik az egyik pad sarkán.

– Lochan, nyilván te is tisztában vagy vele, hogy ez az év különösen fontos a számodra.

Már megint az érettségiről fog papolni. Alig észrevehetően biccentek, és minden erőmet össze kell szednem, hogy a tanár úr szemébe nézzek.

– Új tanév kezdődött! – rikkantja Freeland, mintha magamtól nem jöttem volna rá. – Új esélyekkel indulhatsz. Tiszta lappal... Lochan, tudjuk, hogy nem egyszerű a helyzeted, de reméljük, ebben a félévben kiteszel magadért. Írásban mindig is kiemelkedően teljesítettél, ami csodálatos, de most, az utolsó évben igazán megmutathatnád, mire vagy képes a többi területen.

Újabb biccentés. Lapos oldalpillantás az ajtó felé. Egyre kevésbé tetszik nekem ez a beszélgetés. Mr. Freeland nagyot sóhajt.

– Lochan, te is tudod, hogy ha tovább akarsz tanulni, aktívabban kell szerepelned az órákon...

Megint bólintok.

– Érted, amit mondok?

Megköszörülöm a torkom.

– Igen.

– Vegyél részt az órákon! Szólj hozzá a vitákhoz! Legyél aktívabb! Válaszolj, ha kérdeznek! Legalább néhanapján tedd fel a kezed! Csúpan ennyi a kérésünk. A jegyeid mindig is kifogástalanok voltak. Azokra nem lehet panasz.

Csend.

Megint megfájdult a fejem. *Meddig kell még itt rostokolnom?*

– Kicsit szétszórtnak tűnsz. Felfogtad, amit mondtam?

– Igen.

– Akkor jó. Nézd, ígéretes tehetség vagy, és nem szeretnénk, hogy elkallódj. Ha bármiben segíthetünk, tudod, hogy csak egy szavadda kerül...

Érzem, hogy megint elvörösödöm.

– N-Nem. Minden rendben. Komolyan. De azért köszönöm.

Fogom a táskámat, átbújatom a szíjat a fejem fölött, és az ajtó felé indulok.

– Lochan! – kiált utánam Mr. Freeland. – Gondolkodj el azon, amit mondtam!

Na, végre! Bexham felé tartok, az iskolaépület gyorsan a távolba veszik a hátam mögött. Négy óra van, de még mindig hétágra süt a nap, a vakító fehér fénysugarak atomjaikra hullva pattannak vissza az autók oldaláról, az aszfalt fölött csillámló pára lebeg. A főutcán csúcsforgalom, kipufogógáz, dudaszó, iskolások hada és lárma hömpölyög. Amióta a vekker reggel kiugrasztott az ágyból, csak erre a pillanatra várok, de most, hogy végre itt van, furcsa ürességet érzek. Mint gyerekkoromban, amikor izgatottan robogtam le a lépcsőn, de azzal kellett szembesülnöm, hogy a Mikulás semmit sem rejtett el a harisnyánkban; hogy a Mikulás nem más, mint az a részeges némbor a nappaliban, aki kómásan fetreng a kanapén a három szesztestvérével. Csak azzal voltam elfoglalva, hogy végre kijussak az iskolából, de most, hogy sikerült, nem tudom, mitévő legyek. A hön áhított felszabadultságnak nyoma sincs, sőt, hirtelen elveszettnek, mezetennek érzem magam, mint aki valami csodálatos fordulatra várt, de végül elfelejtette, mi is lenne az. Végigmegyek az utcán, a tömeget kerülgetem, és közben az jár a fejemben, hogy jusson már eszembe valami – bármi –, amit ezután is örömmel várhatok.

Hogy kizökkentsem magam ebből a furcsa hangulatból, szaporán lépdelek a repedt utcaköveken a szeméttel teli csatornák mellett. A balzsamos szeptemberi szellő lágyan birizgálja a tarkómon meredező hajszálakat, vékony talpú tornacipőm nesztelenül siklik a járdán. Meglazítom a nyakkendőmet, a mellkasomig húzom a csomót, és kigombolom az inggalléromat. Mindig jólesik kinyújtóztatni a

lábamat egy hosszú, unalmas tanítási nap után, élvezettel kerülgetem és ugrálom át a piaci standok mögött heverő ütődött gyümölcsöket és szottyadt zöldségeket. Befordulok az ismerős keskeny utcába, aminek két oldalán kicsi, lepusztult téglaházak hosszú sora kígyózik felfelé az emelkedőn.

Öt éve lakom ebben az utcában. Azután költöztünk tanácsi házba, hogy apánk lelépett Ausztráliába az új feleségével, és többé nem fizetett gyerektartást. Ezt megelőzően egy rozoga bérház volt az otthonunk a város túlsó végén, de egy jobb környéken. Költő apánk mellett sosem dúskáltunk a pénzben, de azért sok szempontból könnyebb volt az életünk. Ennek viszont már rég vége. Most a Bexham Road 62. az otthonunk: egy kétszintes, háromszobás, szürke, stukkódíszes kocka, ami csak egy az egyforma épületek hosszú sorában, és ahol kólásüvegek meg sörösdobozok nőnek a törött kapu meg a kifakult narancssárga ajtó közötti gyomtengerben.

Az úttest olyan keskeny, hogy a bedeszkázott ablakú, horpadt sárvédőjű kocsik félig a járdán parkolnak, így egyszerűbb az út közepén gyalogolni. Egy szétlapított műanyag palackot rugdosok ki a csatornából, és focizni kezdek vele. A cipőm pufogása meg az aszfalton végigszánkázó törött műanyagdarab zörgése visszhangot kelt körülöttem, amit a kutyaugatás, a focizó gyerekek kiáltozása meg az egyik ház nyitott ablakából bömbölő reggae hamarosan fülsértő hangzavarrá duzzaszt. A táskám csörögve verdesi a combomat, és lassan eloszlik a rosszkedvem. Ahogy elügetek a focizó srácok mellett, egy ismerős alak a kapufa mellé lövi a labdát, mire rögtön lecserélem a műanyag palackot, és ügyesen szlalomozok előre a túl-méretezett Arsenal pólóban feszítő tökmagok között, akik méltatlankodva loholnak a nyomomban. A szőke rakéta megindul felém: hirtelenszőke hippi, a haja a vállát verdesi, egykor hóféhér ingét, ami

kitűródve lóg szakadt, szürke nadrágja fölött, koszcşikok tarkítják. Elém kerül, szembefordul velem, és miközben teljes erőből szalad tovább, kétségbeesetten kiabálja:

– Add ide, Loch, add ide, Loch! Passzold már le!

Nevetve engedelmeskedem, és a nyolcéves kisöcsém diadalmas csatakiáltással ragadja meg a labdát, majd lelkendezve rohan vissza a haverjaihoz.

– Elvettem tőle, elvettem tőle! Láttátok?

Berontok a viszonylag hűvös házba, majd az ajtónak dőlök, hogy kifűjjam magam és kisimítsam a homlokomból a nedves tincseket. Felegyenesedem, és ahogy végigmegyek a folyosón, gépiesen félreugdosom a keskeny átjáróban széthajigált zakókat, hátizsákokat, bőrcipőket. Willa a konyhapulton térdel, és egy doboz Cheerios próbál kihalászni a szekrényből. Amikor meglát, sóbálvánnyá me-revedik, egyik kezében a doboz, kék szeme bűnbánóan kerekedik el a frufruja alatt.

– Maya elfelejtett uzsonnát adni!

Torokhangú morgással vetem rá magam, fél kézzel derékon ragadom, és fejjel lefelé fordítom, ő pedig rémült elragadtatással sikoltozik, miközben hosszú aranyhaja legyezőszerűen terül szét alatta. Minden teketória nélkül a konyhaszékre ültetem, és lecsapom elé a gabonapelyhes dobozt, a tejesüveget, a tálat meg a kanalat.

– Fél tállal ehetsz, egy falattal sem többet – figyelmeztetem fel-emelt mutatóujjal. – Ma korán vacsorázunk. Még házit kell írnom.

– Mikor? – kérdezi Willa kételkedve, miközben cukorbevonatú karikákat szór a rendetlen konyhánk központi darabjának számító viharvert tölgyfa asztalra.

Az átdolgozott házirend ellenére, amit Maya a hűtőajtóra ragasztott ki, egyértelmű, hogy Tiffin napok óta hozzá sem nyúlt a

túlsorduló kukákhoz, Kit rá sem bagózik a mosogatóban gyűlő edényekre, és Willa sem emelte fel a kisseprűjét, sőt csak *tovább gyarapította* a padlót borító szeméthalmot.

– Hol van anya? – kérdezem.

– Készülődik.

Hatalmas sóhajjal fordulok ki a konyhából, és kettesével veszem a keskeny lépcsőfokokat. Nem viszonzom anya köszönését, azt az embert keresem, akivel végre értelmesen elbeszélgethetek. De amikor megpillantom az üres szobát, eszembe jut, hogy a húgomnak ma bent kellett maradnia az iskolában, és csüggedten horgasztom le a fejem. Jobb híján követem a Magic FM nyitott fürdőszobaajtón kiszűrődő ismerős hangját.

Anyám a maszatos, repedt tükörhöz hajol a mosdókagyló fölött, az utolsó simításokat végzi a szempillaspiráljával, és egy láthatatlan szöszt söpör le a szűk ezüst ruhájáról. A levegőben fojtogató hajlakk- és parfümszag terjeng. Mikor anyám megpillantja a tükörképemet a háta mögött, rikítóra mázolt ajka szétnyílik, és örömteli mosolyra húzódik.

– Na, mi van, szépfiú?

Lehalkítja a rádiót, szembefordul velem, és puszira várva nyújtja felém a karját. Egy tapodtat sem mozdulok az ajtóból, és ahogy a levegőbe csókolok, komor ránc jelenik meg két szemöldököm között.

– Te jó ég – neveti el magát anya –, még egyenruhában is olyan ágrólszakadt vagy, mint a kicsik! Menj el fodrászhoz, édesem! Hűha, mi ez a vészjósló tekintet?

Csüggedten támaszkodom az ajtófélfának, a zakóm a földet súrolja.

– Anya, ez már a harmadik alkalom a héten – jegyzem meg el-kínzottan.

– Tudom, tudom, de ezt most nem hagyhatom ki. Davey végre aláírta a szerződést, meglesz az új étterem. Ezt igazán meg kell ünnepeelni! – kiáltja elragadtatva, de amikor látja, hogy nem hatódtam meg, gyorsan témát vált. – És neked milyen napod volt, szívem?

– Csodálatos, anya – préselek ki magamból egy fanyar mosolyt.
– Mint mindig.

– Jaj, de jó! – lelkesedik anya, meg sem hallva a hangomban bujkáló szarkazmust. Ha van valami, amihez anyám kiválóan ért, az az önzés. – Egy év, vagy már annyi sem, és végre megszabadulsz az iskolától meg az összes hülyeségtől. És ha betöltöd a tizennyolcat – folytatja még szélesebb mosollyal –, hivatalosan is te leszel a ház ura!

Az ajtófélfának támasztom a fejem. *A ház ura*. Anya tizenkét éves korom óta így hív, azóta, hogy apa lelépett.

Anya megint a tükör felé fordul, és összenyomja a mellét a mélyen kivágott ruha alatt.

– Csinos vagyok? Ma kaptam fizetést, és rögtön meg is leptem magam pár cuccal – néz rám huncut mosollyal, mintha arra számítana, hogy cinkosan szemet hunyok az extravaganciája fölött. – Nézd csak ezt az arany szandált! Hát nem cucci?

Nem bírom viszonzni a mosolyát. Kíváncsi lennék, mennyit tapasztal el a fizetéséből. Évek óta a vásárlásfüggőség az egyetlen vigasza. Kétségbeesetten kapaszkodik a fiatalságába, visszavágynak a múltba, amikor még minden férfi megfordult utána az utcán, a szépsége azonban rohamosan hervad, a kemény évek nem múltak el nyomtalanul.

– Gyönyörű vagy – felelem gépiesen.

Anya mosolya elhalványul.

– Jaj, Lochan, ne csináld már! Segítened kell! Dave nagyon elit helyre visz. Ismered azt az éttermet, ami nemrég nyílt a Stratton Roadon, a mozival szemközt?

– Oké, oké. Miattam ne aggódj! Jó szórakozást!

Nem kis erőfeszítésembe kerül, hogy letöröljem a ráncokat a homlokomról és száműzzem a haragot a hangomból. Dave-vel nincs különösebb bajom. A rengeteg férfi közül, akikkel anyám összejött, miután apa elhagyta őt a kolléganőjéért, Dave a legnormálisabb. Kilenc évvel fiatalabb anyánál, és ő a tulajdonosa annak az étteremnek, ahol anya pincérnőként dolgozik. Jelenleg külön él a feleségétől. De ahogy anya minden pasija, ő is ugyanazzal a furcsa varázserővel rendelkezik, mint a többiek: viháncoló, frivol, levakarhatatlan kamaszlánnyá zülleszti anyát, aki arra költi a nagy nehezen megkeresett vagyonkáját, hogy felesleges ajándékokkal lepi meg a „szerelmét”, és szorosan testhez simuló, kihívó ruhákkal saját magát. Még öt óra sincs, de anya máris kipirult arccal csinósítgatja magát a vacsorára, és nyilván órák óta azon izgul, hogy mit vegyen fel. Hátrasimítja frissen melírozott, szőke, dauerolt tincseit, valami egzotikus frizurával kísérletezik, aztán megkér, hogy csatoljam be a hamis gyémánt nyakláncát – Dave ajándéka –, ami szerinte igazi. Dús idomai szinte szétrepesztik a ruhát, amit a tizenhat éves lánya még az élete árán sem venne fel. A szomszédok előkertjében rendszeresen felhangzó megjegyzések – „ott megy a kötözött sonka” – máris itt visszhangoznak a fülemben.

Magamra zárom a szobaajtót, és egy pillanatra nekidőlök, hogy gondolatban hálát rebegek ezért a kis szőnyegdarabért, ami kizárólag az enyém. Ez nem is igazi szoba, csak egy szűk tárolóhelyiség csupasz ablakkal, de három éve, amikor rájöttem, hogy komoly hátrányokkal jár, ha az ember a testvéreivel osztozik az emeletes ágyon, azért sikerült beszorítanom ide egy tábori ágyat. Itt legalább magam lehetek: itt nincsenek éles szemű, gúnyosan mosolygó osztálytársak; nincsenek keresztkérdésekkel dobálózó tanárok; nincs

kiabáló, tülekedő tömeg. De csak rövid időre pihenhetek meg, hiszen anyám nemsokára randira megy, vagyis nekünk kell levezényelni a főzést, aztán kezdetét veszi az evés, a leckeírás meg a lefekvés miatti huzakodás.

A földre hajítom a táskámat meg a zakómat, lerúgom a cipőmet, az ágyra ülök, felhúszom a térdem, és a falnak vetem a hátam. Egyéb-ként rendezett kuckóm a kései ébredés okozta kapkodás árulkodó nyomait viseli magán: a vekker a földön, az ágy vetetlen, a széken egymásra hányt ruhák, a padlón könyvek és papírlapok, amik az asztalomon tornyosuló halmokról zuhantak le. A hámló vakolatú falak csupaszok, csak egy kisméretű fénykép árvalkodik az egyiken: hetünket ábrázolja az utolsó blackpooli nyaralásunkon, két hónappal azelőtt, hogy apa itthagyott minket. Willa baba anya ölében ül, Tiffin arca csokifagyitól maszatos, Kit fejjel lefelé lóg a padon, Maya meg mindenáron vissza akarja rántani. Csak két arc éles: apáé és az enyéem. Egymás vállát átkarolva, széles vigyorral nézünk a kamerába. Ritkán nézem meg a fotót, holott én mentettem meg a tűzhaláltól. De azért jó, hogy a közelemben van: ez a bizonyíték arra, hogy a régi szép napok nem csak a képzeletem szüleményei.

2. fejezet

Maya

AKULCSOM ELAKAD A ZÁRBAN. Szitkozódni kezdek, aztán a tölem megszokott stílusban berúgom az ajtót. Amint belépek a sötét folyosóra, hátam mögött hagyva a késő délutáni napsütést, rögtön érzem, hogy kicsit elszabadultak az indulatok. Ahogy sejtettem, a nappali a feje tetején áll: chipses zacskók, hátizsákok, iskolai nyomtatványok és széthajigált füzetek hevernek a szőnyegen. Kit dobozból eszi a Cheerios, és néha a túloldalon álló Willa nyitott szájába is megpróbál beledobni egy-egy szemet.

– Maya, Maya, nézd, Kit milyen ügyes! – kiáltja Willa izgatottan, amikor megállok az ajtóban, hogy megszabaduljak a blézeremtől meg a nyakkendőmtől. – Idáig eltalál!

A szőnyegbe taposott morzsahegyek ellenére önkéntelenül is elmosolyodom. A húgom a világtörténelem legaranyosabb ötévese. Gödröcskés arca, ami egészen kipirult az erőlködéstől, csecsemősen pufók, és szelíd ártatlanságot sugároz. Willa, mióta a két elülső foga kihullott, azt a szokást vette fel, hogy mosolygás közben a részbe dugja a nyelve hegyét. Derékig érő haja, akár az aranyló selyem, egyenes, puha fürtökben omlik le a hátán, tökéletes színharmóniát

alkotva a fülében lévő apró fülbevalóval. A lenőtt frufu alatt megbúvó nagy, folyton riadt szempár a tenger mélyét idézi. A húgom rózsaszín virágmintás nyári ruhára – az éppen aktuális kedvencére – cserélte az iskolai egyenruháját, és vidáman szökdécselve figyeli a bátyja bohóckodását.

– Látom, behúztatok – fordulok vigyorogva Kit felé. – Remélem, még emlékeztek, hol tartjuk a porszívót.

Kit válaszul egy egész maréknyi gabonapelyhet vág Willához. Egy pillanatig azt hiszem, süketnek akarja tettetni magát, de aztán így szól:

– Ez nem játék, ez céllovészet. Anyát úgysem érdekli, ma este megint a stricijével van, és mire hazaér, úgy el lesz ázva, hogy észre sem veszi, mi történt.

Szívem szerint ráripakodnék, hogy válogassa meg a szavait, de Willa tovább mórrikálja magát a bátyja előtt, és mivel kivételesen nem fújnak egymásra, és nem is vitatkoznak, úgy döntök, most az egyszer annyiban hagyom a dolgot, és lerogyok a kanapéra. A tizenhárom éves öcsém sokat változott az elmúlt hónapokban: a nyáron szerzett plusz centik még jobban kihangsúlyozzák amúgy is csontos alakját, rövidere vágott szőkésbarna haja láttatni engedi a fülében csillogó strasszkövet, és zöld szeme is megkeményedett. A modora is más lett. Alapjában véve megmaradt gyereknek, de ismeretlen keménység lengi körül: a megváltozott tekintet, a dacosan előreugró áll, a harsány, örömtelen kacaj fura ridegséget kölcsönöz neki. Néhány röpke, őszinte pillanatra azonban, amikor jól érzi magát, elmozdul az álarc, és megint előtűnik az egykori kislíú.

– Akkor Lochan főzi a vacsorát? – kérdezem.

– Ezek szerint.

– A vacsora... – kapja a szája elé a kezét Willa riadtan. – Lochie azt mondta, nem szól még egyszer.

– Csak blöffölt – próbálja visszatartani Kit, de Willa nem akar csalódást okozni, és már vágta is a konyhába.

Ahogy ásítva felülök a kanapén, Kit a homlokomnak pöcköl egy gabonapelyhet.

– Hé, te! Ez az összes kajánk reggelre, nem szeretném, hogy a földről kelljen felnyalnod. Gyerünk! – állok fel. – Nézzük meg, mit kotyvasztott Lochan.

– Mibe, hogy tésztát! Mást nem tud.

Kit egy szempillantás alatt elkomorul, és a fotelba hajtja a nyitott dobozt, gabonapehellyel terítve be a díszpárnákat.

– Akkor tanulj meg főzni! Te lehetnél a harmadik szakács.

Kit lesújtó pillantást vet rám, és előttem csörtet be a konyhába.

– Vidd ki, Tiffin! Mondom, vidd innen azt a labdát!

Lochan egyik kezében gőzölgő lábas, a másikkal éppen Tiffint próbálja kiebrudalni az ajtón.

– Gól! – kiáltja Tiffin, miután belövi a labdát az asztal alá.

Fogom a labdát, kihajítom az előszobába, aztán gyorsan elkapom Tiffin grabancát, mielőtt még elslisszolna mellettem.

– Segítség, segítség, megfojtasz! – visítja Tiffin fulladást mímelve. A székéhez taszigálom.

– Ülj le!

A kaja láttán engedelmesen leül, aztán fogja az evőeszközt, és dobolni kezd az asztalon. Willa nevetve markolja meg a saját kését és villáját, hogy kövesse a testvére példáját.

– Hé... – reccsenek rá.

Willa elkomorul, és megszeppenve néz rám. Elönt a büntudat. Willa kedves, engedelmes gyerek, Tiffin viszont túlságosan is eleven, igazi bajkeverő. Vagyis Willának folyton azzal kell szembesülnie, hogy a bátyja többet engedhet meg magának, mint ő. Térülök-fordulok,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

kiosztom a tányérokat, vizet töltök a poharakba, elpakolom az alapanyagokat.

– Jó étvágyat mindenkinek!

Lochan már fel is tálalta az ételt. Négy tányér meg egy rózsaszín Barbie-tál. Tészta reszelt sajttal, tészta reszelt sajttal és paradicsomszósszal, tészta paradicsomszósszal, sajt nélkül, és brokkoli – amit sem Kit, sem Tiffin nem hajlandó megkóstolni –, ravaszul a tészta alá rejtve.

– Szia! – kapom el a karját mosolyogva, mielőtt visszalépne a tűzhelyhez. – Jól vagy?

– Csak két órája vagyok itthon, de mindjárt megbolondulok – néz rám a bátyám tettetett kétségbeeséssel, mire elnevetem magam.

– Anya már elment?

Lochan bólint.

– Hoztál tejet?

– Igen, de ideje lenne rendesen bevásárolnunk.

– Holnap sulis után elintézem. – Lochan még épp időben fordul hátra, hogy elkapja az ajtó felé igyekvő Tiffint. – Hékás!

– Már végeztem, már végeztem! Nem vagyok éhes!

– Tiffin, miért nem tudsz leülni az asztalhoz, mint más normális ember, és rendesen megenni a vacsorádat? – emeli fel a hangját Lochan.

– De Ben és Jamie már csak fél óráig lehet kint! – üvölti Tiffin méltatlankodva.

Arca skarlátvörösén lángol szalmasárga fűrtjei alatt.

– Fél hét van! Ma este már nem mész ki!

Tiffin dülva-fúlva, karba tett kézzel veti le magát a székre, és felhúzza a térdét.

– Ez nem igazság! Utállak!